

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
sídlem X
zastoupena advokátem Mgr. Lukášem Votrubou
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

za účasti: 1. X
sídlem X

2. X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2019, č. j. X.

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 7. 8. 2019, č. j. X se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. X, č. j. X, jímž bylo k žádosti stavebníka X č. X, X, X, X X (osoba zúčastněná na řízení 1., dále jen „stavebník“), vydáno stavební povolení na stavbu změny způsobu vytápění spočívající ve výstavbě dvou plynových kotlen v objektu bytového domu X č. p. X / X, X / X, X / X, X / X v X.
2. Žalobce namítal zejména porušení svých procesních práv stavebním úřadem a žalovaným. Stavební povolení bylo vydáno v rozporu s veřejným právem, obsahovalo vnitřní vady, které žalovaný přejímal a které se týkají nesprávně zjištěného skutkového stavu a porušení norem upravujících dokazování. V důsledku toho dochází k zásahu do soustavy zásobování tepelnou energií (dále „SZTE“), kterou žalobce vlastní.
3. Porušení procesních práv žalobce spatřoval v tom, že žalovaný žalobci nedoručil písemnost ze dne 4. 7. 2019 obsahující oponentní tvrzení k odvolání žalobce, která měla být doložena energetickým posudkem X ze dne X č. X. Tento posudek nebyl dosud ve spisovém materiálu založen, žalobce nebyl upozorněn na to, že do spisu žalovaného byl založen nově. Jedná se o posudek třetí, který by měla k podnětu žalobce přezkoumávat Státní energetická inspekce (dále „SEI“). Žalovaný žalobce neupozornil, že bude ve věci rozhodovat, mj. na základě skutkového stavu, který bude podporován výše zmíněnou písemností stavebníka, resp. novým posudkem, o němž se žalobce dozvěděl teprve z rozhodnutí žalovaného. Žalobci tedy nebylo umožněno, aby se před rozhodnutím žalovaného seznámil s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nemohl se v rámci stavebního řízení vyjádřit k úplné žádosti stavebníka.
4. Žalobce uvedl, že je vlastníkem SZTE ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) bod 14. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), která je provozována ve veřejném zájmu. Povolením předmětné stavby bylo zasaženo do jeho vlastnického práva, resp. do věcných práv odpovídajících věcnému břemeni, neboť povolením nového zdroje tepla dochází k přímému zásahu do stavby SZTE.
5. Úvaha správních orgánů, že nepřihlížejí k námitkám žalobce, byla předčasná, protože rozhodnutí neobsahují, podle jaké právní normy bylo účastenství žalobce dáno. Nebylo nájisto postaveno, že žalobce není také osobou, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu. Rozhodnutí jsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. Žalobce tvrdil, že je oprávněn činit i námitky ve veřejném zájmu. Skutečnost, že byl účastníkem řízení podle § 109 písm. b), d), e) a f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním řízení a stavebním řádu

(stavební zákon) považuje za nespornou. Soud si nemůže učinit názor na účastenství žalobce, pokud tyto úvahy neprovedly správní orgány.

6. Stavební úřad a žalovaný v rozporu s § 2 odst. 2 písm. c) bod 14. energetického zákona nechránili dostatečným způsobem vlastnické právo žalobce k SZTE. Rozhodnutí žalovaného tak bylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, resp. v rozporu s uvedeným ustanovením energetického zákona. Správní orgány se dopustily porušení práva na spravedlivý proces, zásady předvídatelnosti rozhodnutí, legitimního očekávání zákonného rozhodnutí. Bylo povinností stavebních úřadů zabývat se v obou stupních otázkou, zda povolenou stavbou není narušena ochrana veřejného zájmu.
7. Žalobce se dovolával § 77 odst. 5 energetického zákona, z něhož vyplývá, že povolená stavba musí být provedena v souladu s územní energetickou koncepcí. Závěr stavebního úřadu, že územně energetická koncepce není přímo závazná pro rozhodování stavebního úřadu v území, je s uvedeným stanovením v rozporu. Podle žalobce musí být územní energetická koncepce zohledněna i v případě, že má doporučující charakter k určitým zdrojům tepla. Správní orgány měly zdůvodnit, proč se případných doporučení v územní energetické koncepci nedrží.
8. Rozhodnutí byla vydána na základě neúplné žádosti, resp. z důkazů, které se nacházely ve spise, nebylo možné skutková zjištění učinit. Ve spise jsou celkem tři energetické posudky X. První dva byly kontrolovány SEI s výsledkem, že první byl zpracován neobjektivně, nepravdivě a neúplně, u druhého se nejedná o energetický posudek dle § 9a odst. 1 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energií. Podle § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, musí být energetickým posudkem prokázáno, že využití tepla ze SZTE není pro povinnou osobu ekonomicky přijatelné. Takový důkaz ve spise není. Třetí posudek X byl do spisu založen až v létě 2019 před rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu, bez možnosti žalobce vyjádřit se k němu, přestože měl být vyhotoven dne 20. 5. 2018. Podle zjištění žalobce byla informace o vypracování tohoto třetího energetického posudku vložena do systému X až dne 23. 3. 2019, i tento posudek předložil žalobce ke kontrole SEI, která probíhá. Žalobce navrhoval, aby si soud vyžádal zprávu SEI o výsledku této kontroly.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nadto nesprávně přiřazuje stanoviska SEI (výsledky kontrol) k jednotlivým energetickým posudkům X, které se nacházejí ve spise. Vyjádření SEI č. 2 ze dne 19. 12. 2018 přitom patří k energetickému posudku č. 2, který nenese č. X,, avšak žalovaný je přiřazuje k energetickému posudku č. 3, který žadatel založil do spisu až v průběhu odvolacího řízení s podáním ze dne 4. 7. 2019.
10. Žalobce upozornil na to, že v řízení byl doložen energetický posudek X č. X se závěrem, že SZTE není pro povinnou osobu ekonomicky nepřijatelná. Tento posudek byl předmětem kontroly ze strany SEI, ta konstatovala, že energetický posudek splňuje potřebné zákonné náležitosti. Žalovaný dal přednost vyjádření společnosti X aniž ověřil, zda závěry v něm uvedené odpovídají skutečnosti. Žalobce si nechal tvrzení stavebníka a skutečnosti uvedené ve vyjádření X ověřit u .X, který ve stanovisku ze dne 4. 10. 2019 věcně popřel argumentaci X týkající se možného užití energetického posudku X. Tuto písemnost žalobce označil jako důkaz.

11. Nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného spatřoval žalobce v tom, že ani jeden ze správních orgánů neuvedl, z jakého důvodu není vázán výsledkem kontroly energetického posudku X ze strany SEI, resp. posudku X. Nebylo uvedeno, kde stavební úřad nabyl pravomoc posuzovat řádnost energetických posudků namísto SEI. Tento postup je v rozporu s ustanoveními správního řádu o hodnocení důkazů. V důsledku nesprávného hodnocení důkazu byla učiněna nesprávná skutková zjištění. Další skutková zjištění (např. že odpojení CZT provádí jeho vlastník vlastní četou) nemají oporu v provedeném dokazování.
12. Rozhodnutí žalovaného vychází z nesprávných skutkových zjištění, pokud žalovaný konstatoval, že dům má být nadále zásobován teplem z CZT, avšak s vlastním zdrojem tepelné energie. Podle žalobce z žádných pokladů rozhodnutí nevyplývá, že by měly existovat dva zdroje tepla, která budou předmětný dům zásobovat. Pokud by tato situace měla nastat, byl by nutný souhlas provozovatele SZTE ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona. Takový souhlas žalobce se ve spisovém materiálu nenachází, tím dochází k přímému zásahu do práva žalobce k SZTE, neboť rozhodnutí žalovaného předpokládá dva koexistující zdroje tepla. Nesprávné je pak hodnocení žalovaného ohledně centrálního zdroje tepla na str. 13 rozhodnutí. Nově navrhovaný zdroj nenaplnuje definici SZTE.
13. Žalovaný ani stavební úřad se nevypořádali se splněním ekonomické přijatelnosti povolované stavby dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 84/2014.
14. Žalobce namítal, že důvody nezákonnosti napadených rozhodnutí extrémně zasahují do jeho práva na zákonné rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu. K tomu musí soud přihlédnout, zájem účastníka na zákonném rozhodnutí nemůže být vyloučen aplikací § 114 stavebního zákona. Žalobce odkazoval na čl. 2 odst. 2. Ústavy, resp. čl. 2 odst. 2 Listiny, které přikazují státním orgánům postupovat v souladu se zákonem.
15. Rozhodnutí žalovaného je nepředvídatelné. Žalobce odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018, ve kterém žalovaný uvedl, že se cítí být vázán výsledky kontroly energetických posudků X ze strany SEI. Následně vydaná rozhodnutí tento závazný právní názor porušují. Stavební úřad fakticky jako ze správného vycházel z energetického posudku X. Žalovaný pak svůj právní názor v napadeném rozhodnutí opustil, rozhodl na základě energetického posudku X ze dne 20. 5. 2018, který mu stavebník předložil v odvolacím řízení a o jehož existenci se žalobce dozvěděl až z rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí také odkazuje na neexistující nařízení vlády č. 195/2001 Sb.
16. Závazná stanoviska, která z posudku X vycházela, tak nemohla být podkladem pro rozhodování v dané věci. Proto žalobce napadl závazné stanovisko Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 2. 8. 2018 pro jeho nezákonnost.
17. V závěru vyjádřil žalobce přesvědčení, že je oprávněn předchozí argumentaci a žalobní body uplatnit, neboť mu musí být zaručeno právo na spravedlivý proces a dosažení zákonného rozhodnutí v rámci účastenství ve stavebním řízení. Nadto je třeba vycházet z § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, které od 1. 1. 2017 stanoví fyzickým a právnickým

osobám povinnost připojení k SZTE, případně povinnost setrvat u SZTE, ledaže energetický posudek stanoví jinak. Těto povinnosti k připojení na SZTE odpovídá oprávnění vlastníka SZTE na zachování připojení daného odběratele SZTE. Kdo jiný než vlastník a provozovatel SZTE by měl být příslušný toto právo prezentovat a zjišťovat jeho dodržování. Změna provedená zákonodárcem v § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší s účinností od 1. 1. 2017 by postrádala smysl.

18. Z uvedených důvodů žalobce navrhol, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, popřípadě též stavební povolení zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

19. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný oponoval tomu, že by byl do jeho spisu založen nový energetický posudek či jakákoliv obdobná písemnost, a to ani dne 4. 7. 2019. Písemnost ze dne 4. 7. 2019 je vyjádření stavebníka k odvolání žalobce proti stavebnímu povolení. V rámci tohoto vyjádření zaslal stavebník doplněk původního energetického posudku doplněný o číslo ze systému X, případně další formality. Ve vyjádření zástupce stavebníka X, spol. s r.o. polemizoval s výpočty a tvrzeními žalobce a v části dokládal jejich nepravdivost a účelovost. Je podstatné, že se jednalo o vyjádření k odvolání, které učinil stavebník prostřednictvím svého zmocněnce na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 24. 6. 2019. Nejednalo se o podklad, na jehož podkladě by stavební úřad rozhodoval. V § 86 odst. 2 správního řádu nevyplývá, že by vyjádření k odvolání bylo doplněním řízení. Nejednalo se o podklad rozhodnutí, neboť tato písemnost byla stavebnímu úřadu k dispozici až po vydání napadeného rozhodnutí. Žádné skutečnosti v této písemnosti obsažené nemohly být vzaty v úvahu v napadeném rozhodnutí, a tudíž ani přezkoumávány v rámci odvolacího řízení. V případě vyjádření k podanému odvolání není možné uplatňovat postup podle § 36 odst. 3 správního řádu.
20. K dalším žalobním bodům žalovaný poznamenal, že žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod, resp. způsob, jakým by mělo dojít k zásahu do SZTE. Žalovaný nepochybně, že SZTE je provozována ve veřejném zájmu. To neodpovídá na otázku, jaká vlastnická práva žalobce k SZTE mají být dotčena, když jediným relevantním právem tohoto typu je věcné břemeno dle § 76 odst. 5 písm. a) energetického zákona. Zásah do práv žalobce záměrem stavebníka je z podstaty věci vyloučen, jak setrvale judikuje Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci i Nejvyšší správní soud. Samotné odpojení od SZTE není předmětem řízení, a tedy ani napadeného rozhodnutí, protože veřejnoprávní oprávnění se nevyžaduje.
21. Důvody účastnictví žalobce ve stavebním řízení vyplývají ze stavebního zákona. Žalobce především neuvedl, zda se domnívá, že měl být účastníkem řízení podle jiného ustanovení, než byl, a jakým způsobem byl v důsledku toho zkrácen na svých právech. Veškerá práva, která žalobci z titulu jejího účastnictví náležela, byla dodržena. K míře odůvodnění správních rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47. Žalovaný zdůraznil závěr Nejvyššího správního soudu, že úkolem správních soudů není zajišťovat účastníkům vždy a po všech stránkách bezvadná správní rozhodnutí, nýbrž ochránit je před hmotněprávními pochybení správních orgánů a

takovými vadami správního řízení, které ve svém důsledku mohly mít vliv na hmotněprávní postavení účastníků. Námitka žalobce ohledně účastenství je námitkou takové povahy, neboť neuvedl, jak bylo absencí podrobného zdůvodnění povahy účastenství zasaženo do jeho práv.

22. Ke zbylým žalobním bodům žalovaný uvedl, že se jedná o námitky, které není žalobce oprávněn ve stavebním řízení vznášet, a odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.
23. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

III. Zjištění ze správního spisu

24. Dne 10. 4. 2017 podal stavebník – Společenství vlastníků jednotek budovy X (na základě smlouvy o právu k provedení stavby uzavřené s vlastníky bytových jednotek) – žádost o vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu 2 plynových kotelen v bytovém domu X na pozemku p. č. X v k. ú. X.
25. Stavebníkem byla doložena též stanoviska, resp. vyjádření orgánů státní správy, a to:
 - souhrnné stanovisko Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 13. 3. 2017;
 - závazné stanovisko Magistrátu města Jablonec nad Nisou, oddělení životního prostředí a památkové péče, jako orgánu ochrany ovzduší ze dne 13. 10. 2017, které vycházelo z energetického posudku X ze dne 21. 3. 2017, č. ev. X;
 - Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje ze dne 17. 2. 2017;
 - Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 16. 3. 2017.
26. Byla doložena projektová dokumentace zpracovaná oprávněnou osobou, včetně energetického posudku X předloženého ze dne 21. 3. 2017, č. ev. X. Mezi vyjádřeními vlastníků inženýrských sítí bylo i vyjádření žalobce ze dne 6. 3. 2017 k umístění jeho rozvodů tepla. Stavební úřad nařídil k projednání žádosti ústní jednání spojené s ohledáním na místě. Žalobce podal proti vybudování plynové kotelny obsáhlé námitky.
27. Dne 28. 7. 2017 vydal stavební úřad dle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), stavební povolení na stavbu spočívající ve změně způsobu vytápění výstavbou 2 plynových kotelen. K odvolání žalobce přiložil oponentní energetický posudek X ze dne 6. 11. 2017, který jako ekonomicky výhodnější doporučil setrvání u SZTE. Stavební úřad měl k dispozici vyjádření SEI ze dne 5. 9. 2017, že posudek X ze dne 21. 3. 2017 ev. č. X vyhovuje zákonným požadavkům, nato obdržel sdělení SEI ze dne 18. 1. 2018, že bylo zahájeno došetření správnosti tohoto posudku.
28. Žalovaný z tohoto důvodu odvolací řízení přerušil, posléze rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018 žalovaný stavební povolení zrušil a věc stavebnímu úřadu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný konstatoval, že obdržel sdělení SEI ze dne 15. 5. 2018, podle kterého posudek X ze dne 21. 3. 2017, k němuž byl dne 20. 2. 2018 vypracován Dodatek č. 1 a dne 23. 4. 2018 Dodatek č. 2, nebyl vydán v souladu se zákonem. Protože byl podkladem pro vydání závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší a stavebního povolení, nevyšel stavební úřad ze správně zjištěného stavu věci. Žalovaný stavební úřad zavázal, aby stavebníka vyzval k předložení nového závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší vypracovaného na základě nového energetického posudku zpracovaného v souladu se zákonem, s tím, že se stavební úřad dále

musí vypořádat s žalobcem předloženým oponentním energetickým posudkem X ze dne 6. 11. 2017.

29. Stavební úřad pokračoval v řízení, vyzval stavebníka, aby předložil nový energetický posudek a závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší. Stavebník předložil energetický posudek X ze dne 20. 5. 2018, který se ve spisu nachází ve 2 podobách, 1 x s ev. č. X A dále závazné stanovisko Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, jako orgánu ochrany ovzduší ze dne 2. 8. 2018, vypracované na základě energetického posudku X ze dne 20. 5. 2018. Žalobce stavební úřad informoval sdělením ze dne 31. 11. 2018 o zahájení kontroly energetického posudku X ze dne 20. 5. 2018 ze strany SEI. SEI dne 20. 12. 2018, že předložená kopie posudku nemá požadované náležitosti, nejde proto o posudek dle zákona č. 406/2000 Sb. S ohledem na tento závěr navrhoval žalobce, aby si stavební úřad vyžádal od stavebníka nový energetický posudek, případně využil žalobcem předložený posudek X. Předložil mj. stanovisko X ze dne 21. 10. 2018 k opravenému posudku X.
30. Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2019 stavební úřad vydal nové stavební povolení na stavbu změny způsobu vytápění spočívající ve výstavbě 2 plynových kotlen v předmětném bytovém domě. Stavba spočívá v instalaci vždy 3 plynových kondenzačních kotlů na zemní plyn, o výkonu do 48,7 kW, celkem výkon každé kotelny 146,1 kW. První kotelna bude umístěna v 1. PP v samostatných místnostech vchodu X, druhá v 1. PP v samostatných místnostech vchodu X. Rozvody topné vody budou napojeny na stávající rozvody domu za předávacím místem, po odpojení dodávky tepla – uzavřením uzávěrů na předávacím místě. Mezi podmínkami pro provedení stavby bylo stavebním úřadem stanoveno, že při provádění stavby nesmí dojít k dotčení stávajícího zařízení v majetku žalobce a že stavebník musí žalobci zajistit přístup k dosud funkční části jejího zařízení, které zůstane v domě pro dodávku tepla do ostatních odběrných míst, a že napojení nové plynové kotelny na stávající rozvody bude provedeno až po odpojení rozvodů od zařízení soustavy CZT. Stavební úřad přezkoumal žádost z hledisek ustanovení § 111 stavebního zákona a konstatoval, že stavbou nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem a projektová dokumentace splňuje technické požadavky na stavby. Stavební úřad zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy, jež konkrétně konstatoval. Dovedil, že stavba je v souladu s územním plánem, který v dané ploše připouští decentralizaci systému CZT a vybudování sítě lokálních zdrojů tepla. K námitkám žalobce uvedl, že byly uplatněny nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, včetně námitek rozporu stavby s energetickou koncepcí a námitek rozporu stavby se zákonem o ochraně ovzduší. Stavebník po zrušení prvního stavebního povolení předložil požadované dokumenty a dále odkázal na závěry sdělení orgánu ochrany ovzduší ze dne 19. 3. 2019, které si vyžádal k dalším námitkám žalobce proti novému energetickému posudku X ze dne 20. 5. 2018 a závaznému stanovisku orgánu ochrany ovzduší ze dne 2. 8. 2018.
31. Proti stavebnímu povolení podal žalobce dne 15. 5. 2019 odvolání. Napadal nepřezkoumatelnost rozhodnutí i závazných stanovisek orgánu ochrany ovzduší, rozpor

s energetickými koncepcemi. Namítal, že se stavební úřad nevypořádal s jeho námitkami a porušil jeho práva plynoucí z § 36 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce se stavební úřad nezabýval ekonomickou nepřijatelností vytápění s SZTE, resp. tuto otázku nesprávně právně zhodnotil, měl totiž vycházet ze závěrů energetického posudku X, podle kterého není vytápění ze SZTE pro stavebníka ekonomicky nepřijatelné. Žalobce odkázal na vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 4. 2019 týkající se otázky posuzování ekonomické ne přijatelnosti vytápění ze SZTE dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší stavebním úřadem.

32. K odvolání žalobce se stavebník (prostřednictvím společnosti X, spol. s r.o.) vyjádřil podáním ze dne 4. 7. 2019. Dovolával se závěrů přiloženého energetického posudku X ev. č.X, k energetickému posudku X se vyjádřil tak, že na základě jeho výpočtů je posudek chybný.

IV. Napadené rozhodnutí žalovaného.

33. Napadeným rozhodnutím ze dne 7. 8. 2019 žalovaný zamítnul odvolání žalobce a stavební povolení ze dne 29. 4. 2019 potvrdil. Konstatoval, že uskutečněním stavebních úprav nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, prováděcími předpisy a zvláštními předpisy. Ačkoli stavební úřad výslovně neuvedl, že žádost přezkoumá z hlediska splnění § 77 odst. 5 energetického zákona, dospěl žalovaný k závěru, že stavba podmínky energetického zákona splňuje. Stavební úřad rozhodoval na základě souhlasných stanovisek dotčených orgánů státní správy a na základě projektové dokumentace zpracované autorizovanou osobou. Pochybení žalovaný neshledal ani z hlediska dodržení procesních práv účastníků. Stavební úřad zjistil polohu umístění stávajícího zařízení SZTE ve vztahu k novému zdroji tepla a k jeho napojení na stávající rozvody v domě, ověřil, že nedojde ke střetu nového zařízení se stávajícím. Podmínkami rozhodnutí zajistil ochranu stávajícího zařízení CZT a přístup provozovateli a vlastníku CZT k jeho zařízení v domě. Žalovaný zdůraznil, že práce na vnitřních rozvodech teplé vody v souvislosti s napojením na nově instalované plynové kotle budou zahájeny až po odpojení objektu od CZT. Odpojení CZT provádí jeho vlastník na žádost vlastníka domovních rozvodů, fyzicky se odpojení provádí uzavřením ventilů, které neprobíhá ve veřejnoprávním režimu. Žalovaný konstatoval, že je ekonomicky neefektivní setrvat u CZT, jak dokládá energetický posudek ev. č. X ze dne 20. 5. 2018 zpracovaný X. Ekonomické vyhodnocení bylo součástí podkladů stavebního povolení. Žalovaný se obšírně vyjadřoval k rozsahu námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, které může žalobce uplatnit. Odkázal přitom na judikaturu správních soudů a zdůraznil, že podmínkami stavebního povolení bylo zajištěno, že k dotčení zařízení žalobce v objektu nedojde. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by vyplývala přímá dotčenost jeho energetickým zákonem zaručených věcných práv k existujícímu zařízení v domě. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce není oprávněn vznášet námitky rozporu stavby se zákonem o ochraně ovzduší či energetickým zákonem, tyto námitky však žalovaný přezkoumal z hlediska zákonnosti napadeného stavebního povolení. Žalovaný uvedl, že si ověřil
tvrzení
SEI a tvrzení v oponentním posudku, vyhodnotil je ve vzájemném souladu s vyjádřením zástupce stavebníka k podanému odvolání písemností ze dne 4. 7. 2019. Žalovaný uvedl, že vyjádření SEI ze dne 19. 12. 2018 obsahuje chybné závěry, neboť posuzovaný energetický posudek obsahuje ev. č. X na úvodní straně posudku X ze dne 20. 5. 2018. Žalovaný dále uvedl, že neshledal rozpor s § 9a zákona č. 406/2000 Sb. a považuje posudek za dostatečný.

K energetickému posudku X zástupce stavebníka ve vyjádření k odvolání prokázal, že závěry v něm uvedené neodpovídají skutečnosti a posudek obsahuje výpočetní chyby. Podle žalovaného nemohly být námitky ohledně energetických posudků žalobcem uplatněny, proto byly zamítnuty. Dále se žalovaný vyjádřil k předmětné stavbě z hlediska územně energetické koncepce města, která však není obecně závazným právním předpisem. Stavební úřad posoudil soulad stavby v souladu s § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, tj. v souladu s územním plánem, s ním je stavba v souladu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

34. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
35. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při němž žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobce především zdůraznil, že má právo vznášet námitky na ochranu veřejných zájmů, neboť SZTE, kterou vlastní a provozuje, je provozována ve veřejném zájmu. Přímé dotčení vlastnického práva žalobce přitom spatřuje v tom, že při změně zdroje vytápění je třeba odstranit jeho přípojku a objektovou předávací stanici. Nad rámec obsahu podané žaloby žalobce doplnil, že nebylo vedeno územní řízení, ve kterém by se stavební úřad zabýval dopadem povolované stavby na SZTE jako veřejnou infrastrukturu a danou lokalitu. Shodně jako v žalobě namítal nerespektování územní energetické koncepce města, která upřednostňuje vytápění ze SZTE, stejně jako pochybení ze strany orgánů ochrany ovzduší, v řízení nebyl stavebníkem předložen řádný podklad pro vydání stavebního povolení ve smyslu § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Rozhodnutí stavebního úřadu bylo nepřezkoumatelné, neboť se stavební úřad řádně nezabýval ochranou SZTE ve veřejném zájmu. Kromě důkazů označených v žalobě žalobce navrhoval, aby soud provedl svědecký výslech X k otázce ekonomické výhodnosti nového zdroje vytápění. Osoba na řízení zúčastněná 1. k věci uvedla, že faktické odpojení domu od SZTE spočívalo v provedení odečtu měřáků a uzavření kohoutů, k žádnému faktickému zásahu a odpojení tepelné přípojky nedošlo, nedošlo tak ani k tvrzenému zásahu do vlastnických práv žalobce.
36. Předmětem soudního přezkumu bylo stavební povolení na vybudování nových 2 plynových kotlen v bytovém domě (každá po 3 plynových kondenzačních kotlech v samostatných určených místnostech v 1. PP a jejich napojení na stávající rozvody) vydané podle § 115 stavebního zákona ve spojení s § 77 odst. 5 energetického zákona, podle něhož *změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí*. Soud předesílá, že problematikou změny způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od SZTE se již opakovaně zabýval a nevidí důvod odchýlit se od svých dřívějších vyslovených závěrů (srov. např. rozsudek ze dne 26. 1. 2011,

č. j. 59 A 68/2010-104, přezkoumaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159; či rozsudek ze dne 19. 10. 2010, č. j. 59 A 7/2010-36, přezkoumaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71; nebo z poslední doby rozsudek ze dne 31. 7. 2019, č. j. 59 A 7/2019-63, jehož závěry byly Nejvyšším soudem rovněž potvrzeny v rozsudku ze dne 27. 1. 2019, č. j. 4 As 340/2019-52; všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz).

37. Stejně jako v předchozích věcech přistoupil soud i v projednávaném případě k posouzení námitek žalobce s ohledem na jeho specifické postavení v řízení před správními orgány. Soud uvádí, že žalobce nebyl stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, a že ani z ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) body 3. či 14., § 3 odst. 2 a § 77 odst. 5 energetického zákona nelze dovodit, že by žalobce jako držitel licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatel tepelné energie ze SZTE do budovy byl účastníkem stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobcem a odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie. Účastníkem řízení byl žalobce z důvodu dle § 109 písm. d), resp. e), f) stavebního zákona jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do domu stavebníka. Omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě (v daném případě možnost žalobce uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování plynových kotelen v bytovém domě) dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, navíc ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení dle § 112 odst. 2 stavebního zákona, determinuje možnost žalobce vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
38. Z hlediska ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., žalobu ve správním soudnictví může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Nejedná se tedy o generální soudní kontrolu zákonnosti správních rozhodnutí, což je ještě zdůrazněno ustanovením § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. a § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Žaloba ve správním soudnictví může být podána jen k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce. I v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, Nejvyšší správní soud konstatoval, že přezkum rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je možný z hlediska konkrétního poškození subjektivního veřejného práva. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nelze úspěšně vznášet k ochraně veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze k ochraně veřejného zájmu [s výjimkou případu, kdy je určitému subjektu přiznáno účastenství v řízení před správním orgánem právě a jen za účelem ochrany veřejného zájmu v rozsahu vymezeném zvláštním právním předpisem tak, jak je tomu typicky v případě občanských sdružení (spolků), které jsou aktivně legitimovány k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 2 s. ř. s.; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, publ. ve Sb. NSS č. 379/2004]. Soud ve správním soudnictví chrání práva žalobce, není povolán k obecné kontrole zákonnosti rozhodnutí, potažmo správního řízení, které mu předcházelo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015 - 38).
39. Tyto judikатурní závěry správní orgány respektovaly, žalovaný se v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami žalobce zabýval s ohledem na ustanovení § 114 odst. 1

stavebního zákona a správně konstatoval, že žalobce jako účastník stavebního řízení může vznášet jen námitky v souvislosti s přímým dotčením jeho práv. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

K této otázce se shodně vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Shodně hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem např. i v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71. Stejně se k této problematice vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, či v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34. K účastenství provozovatele SZTE ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění vedeném podle § 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší

se Nejvyšší správní soud vyjádřil i v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že provozovatel SZTE není účastníkem takového stavebního řízení na základě posuzování ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění pro stavebníka. Specifické postavení žalobce jako vlastníka a provozovatele SZTE ve stavebním řízení ve věci změny způsobu vytápění a nemožnost vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu, tj. námitky týkající se nezákonnosti napadených rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem a zákonem na ochranu ovzduší potvrdil i nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52.

40. Tyto závěry se týkají rovněž nemožnosti s úspěchem vznášet námitky porušení § 77 odst. 5 energetického zákona z důvodu pomínutí územní energetické koncepce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38). Žalobní námitky, v nichž žalobce rozporoval posouzení povolované změny způsobu vytápění podle územní energetické koncepce, proto soud neshledal opodstatněnými. Stejně tak nemůže žalobce s úspěchem namítat, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zmínil již neplatné nařízení vlády č. 195/2001 Sb., kterým se stanoví podrobnosti obsahu územní energetické koncepce, jež bylo s účinností od 29. 9. 2015 nahrazeno nařízením vlády č. 232/2015 Sb., o státní energetické koncepci a o územní energetické koncepci. Tato nepřesnost nemá z pohledu dotčení práv žalobce vliv na nezákonnost napadených rozhodnutí.
41. Napadená rozhodnutí neshledal soud nepřezkoumatelnými jen proto, že v nich nebylo uvedeno, dle jakého konkrétního písmene § 109 stavebního zákona bylo účastenství žalobce posouzeno. Za podstatné pro věc soud považuje, že účastenství žalobce bylo v souladu s § 109 stavebního zákona připuštěno (viz str. 5 stavebního povolení) z důvodu vlastnictví SZTE, resp. rozvodného zařízení v bytovém domě, jež je její součástí, a práva odpovídajícímu věcnému břemeni ke stavbě bytového domu. Žalobce sám v písemných námitkách tvrdil, že je účastníkem stavebního řízení dle § 109 písm. d), e) a f) stavebního zákona. Pokud posouzení účastenství nebylo sporné, není vadou, pokud nebyla právní norma přesně zmíněna v odůvodnění napadených rozhodnutí. A to i s ohledem na to, že žalobce se účastnil řady stavebních řízení o změně způsobu

vytápění bytových domu v Jablonci nad Nisou s následným odpojením od SZTE, důvody jeho účastenství byly opakovaně stavebním úřadem i žalovaným zmiňovány, a byly rozebírány rovněž v navazujících soudních přezkumných řízeních (viz shora citované rozsudky). Jaká žalobcova práva byla v řízení chráněna, rovněž vyplývá z podmínek stavebního povolení, které byly formulovány za účelem ochrany jeho rozvodného zařízení v bytovém domě a zajištění jeho provozu a přístupu k němu. Pokud žalobce namítá, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda není účastníkem podle zvláštního právního předpisu, soud ani v tomto směru pochybení neshledal. Jak již bylo uvedeno, žalobce se ve stavebním řízení dovolával svého účastenství

dle § 109 stavebního zákona, nezmiňoval jiný právní předpis, jež by mu zakládal speciální důvod účastenství v řízení. Soud považuje námitku za účelovou, neboť žalobci, který byl účastníkem řady řízení před zdejším soudem i Nejvyšším správním soudem, musí být známy konstantní judikатурní závěry, že ani § 77 odst. 4, odst. 5 energetického zákona, či § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší nezakládají zvláštní důvod žalobcova účastenství ve stavebním řízení.

Právě z uvedených závěrů stavební úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích vycházeli.

42. Za podstatné tedy soud považuje, že žalobce v řízení před správními orgány ani v žalobě nespecifikoval, jak se povolená stavba – vybudování plynových kotlen za účelem změny způsobu vytápění bytového domu – konkrétně dotkne jeho možnosti užívat SZTE či části rozvodného tepelného zařízení (ať již dosud umístěného v předmětném bytovém domě či jinde). Žalobní i odvolací námitky tak opětovně nesměřovaly k ochraně subjektivních práv žalobce, k jejichž ochraně může námitky ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet,

nýbrž k ochraně veřejného zájmu zejména na ochraně ovzduší, když žalobce v průběhu celého stavebního řízení napadal vady stavebníkem předložených energetických posudků X, resp. závěry závazných stanovisek dotčeného orgánu ochrany ovzduší. Takové námitky žalobce s úspěchem uplatňovat nemůže. Tyto závěry opětovně zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, ve kterém zopakoval, že není na místě,

aby se správní orgány, potažmo soud zabývaly námitkami žalobce ohledně náležitostí energetických posudků předkládaných stavebníkem a splněním podmínky dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Rozhodující je pouze to, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by žalobcovo vlastnické právo k rozvodnému tepelnému zařízení mělo být jakkoli dotčeno, ve výkonu práv k jeho zařízení mu nic nebrání, ostatně, jak již bylo zdůrazněno, v tomto směru žalobce žádné výtky nevznášel. Žalovaný na tyto okolnosti v napadeném rozhodnutí správně poukázal zejména na str. 8 a 9, kde uvedl, že stavební úřad zjistil polohu umístění stávajícího zařízení SZTE žalobce ve vztahu k umístění nového zařízení, dále na str. 10 a 11, kde uvedl, že podmínkami stavebního povolení zajistil ochranu SZTE při provádění stavby a přístup žalobci k jeho zařízení, a zdůvodnil, proč nemůže dojít ke střetu stávajících rozvodů a ohrožení žalobcova zařízení. Stavební úřad se tedy otázkou ochrany žalobcovy SZTE provozované ve veřejném zájmu zabýval, jeho rozhodnutí netrpí v tomto směru nepřezkoumatelností.

43. Z rozhodnutí žalovaného v žádném případě nevyplývá, že by v odpojovaném bytovém domě měla nastat situace předvídaná v § 77 odst. 4 energetického zákona, tedy že by mělo jít o dva koexistující zdroje vytápění. Žalobcova citace jediné věty z odst. 5 na str. 9 rozhodnutí žalovaného, vytržené z kontextu zbývajících obsahu rozhodnutí, je zavádějící.

Z předchozí části odůvodnění totiž vyplývá, že práce na vnitřních rozvodech teplé vody v souvislosti s napojením na nově instalované plynové kondenzační kotle budou zahájeny až po odpojení od CZT (tj. SZTE) ve vlastnictví žalobce. Nato žalovaný popsal, jakým způsobem odpojení CZT (tj. SZTE) žalobce provádí, a že se nejedná o záležitost, která by vyžadovala veřejnoprávní povolení. Konstatování žalovaného, že dům budu nadále napájen ze CZT bylo nepochybně myšleno tak, že nový zdroj vytápění je možné považovat za centrální. Zda je tento závěr žalovaného správný, není pro posouzení věci podstatné, soud se touto otázkou proto nebude zabývat. Žalovaným popsaný způsob odpojení od rozvodného zařízení žalobce na str. 9 napadeného rozhodnutí má oporu ve spisovém materiálu. Stávající praxi, ze které stavební úřad i žalovaný vycházeli, prokazuje vyjádření žalobce k podané žádosti o stavební povolení, ve kterém žalobce jednak popsal umístění svého technologického zařízení a jednak potvrdil, že jako dodavatel tepelné energie provede odečet měřidel, jejich demontáž a provede odpojení technologie uzavřením armatur vlastním pracovníkem. K tvrzenému zásahu do SZTE tedy nemůže dojít.

44. Žalobcová argumentace, že veřejný zájem na provozování SZTE je atributem jeho vlastnického práva, je nedůvodnou snahou o popření účelu a smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, kterou žalobce cílí na připuštění námitek směřujících k ochraně veřejného zájmu na úseku ochrany ovzduší, resp. námitek proti způsobu, jakým stavebník prokazoval ekonomicky přijatelnější řešení vytápění bytového domu. Podstatou sporu stále zůstává žalobcův nesouhlas s odpojením stavebníka od jím provozované SZTE.
45. Rovněž žalobcem uplatněné procesní výtky vůči postupu žalovaného, resp. stavebního úřadu při zjišťování ekonomické nepřijatelnosti vytápění ze SZTE ve své podstatě směřují ke zpochybnění vydaných správních rozhodnutí z hlediska jejich souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší.
46. Namítl-li žalobce v průběhu ústního jednání, že stavební úřad nevedl o stavbě územní řízení, ve kterém by posoudil vliv povolované stavby na SZTE jako veřejnou infrastrukturu a dotčenou lokalitu, šlo o žalobní námitku uplatněnou po lhůtě pro rozšíření žaloby dle § 71 odst. 2 věta třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s., a soud se jí proto věcně nezabýval.
47. K námitce porušení práva žalobce být žalovaným poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, aby se seznámil s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, soud konstatuje následující.
Ze správního spisu vyplynulo, že k odvolání žalobce se stavebník prostřednictvím zmocněnce X vyjádřil písemností ze dne 4. 7. 2019. Podstatou vyjádření bylo zpochybnění závěrů energetického posudku X předloženého žalobcem, přičemž vyjádření se opíralo o závěry posudku X ze dne 20. 5. 2018, ev. č. X. Není přitom zcela zřejmé, kdy byl tento posudek do spisu založen. Ačkoli dle obsahu vyjádření ze dne 4. 7. 2019 byl zmíněný posudek přílohou tohoto vyjádření, o energetickém posudku X, který již neobsahuje dříve vytýkané vady, hovoří již závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší ze dne 2. 8. 2018. Bez ohledu na to, kdy byl energetický posudek X ze dne 20. 5. 2018, ev. č. X do spisu vložen, měl žalovaný v souladu

s § 93 odst. 1 ve spojení § 36 odst. 3 správního řádu žalobce vyrozumět o možnosti seznámit se minimálně s písemností ze dne 4. 7. 2019 jako s novým podkladem pro rozhodnutí.

Ačkoli § 86 odst. 2 správního řádu ukládá správnímu orgánu pouze povinnost zaslat ostatním účastníkům řízení podané odvolání a vyzvat je, aby se v přiměřené lhůtě vyjádřili, což právě stavebník učinil písemností ze dne 4. 7. 2019, bylo povinností žalovaného dle § 93 odst. 1

ve spojení s § 36 odst. 3 správního řádu žalobci umožnit, aby se s vyjádřením stavebníka seznámil. Písemnost ze dne 4. 7. 2019 byla pro rozhodnutí žalovaného nepochybně podkladem ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, který byl doplněn v odvolacím řízení, žalovaný z jeho závěrů a rovněž závěrů posudku X ze dne 20. 5. 2018, ev. č. X vycházel a žalobce měl právo být s těmito podklady seznámen. V daném případě však popsání pochybení žalovaného nemohlo mít vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí, neboť žalobce vzhledem k omezené možnosti uplatňovat v probíhajícím stavebním řízení námitky (viz argumentace shora) vůči způsobu prokázání ekonomické přijatelnosti nového zdroje vytápění ze strany stavebníka a vůči naplnění zákonných podmínek dle zákona o ochraně ovzduší nemohl vznést žádné relevantní výhrady, k nimž by musel žalovaný přihlížet a vypořádat se s nimi jako s přípustnými námitkami.

48. Stejně tak nemohl být žalobce zkrácen na svém právu na spravedlivý proces a právu na vydání zákonného, předvídatelného rozhodnutí, založeného na správném ekonomickém posouzení dosavadního a povolovaného způsobu vytápění tím, jak se žalovaný vypořádal s jeho námitkami proti posudkům X a jak žalovaný hodnotil žalobcem předložený posudek X a stanoviska SEI, na která žalobce odkazoval. Soud odkazuje na správnou argumentaci žalovaného na str. 10 až 12 napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný vysvětlil, že vzhledem k tomu, že odvolací námitky žalobce překračují rámec možných námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nemusí se námitkami týkajícími se energetického posudku věcně zabývat. Shodně o porušení procesních práv provozovatele SZTE plynoucích z § 2 a § 3 správního řádu a o povinnosti přezkumu závazných stanovisek orgánu ochrany ovzduší uvážil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, např. i v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, bod [55]; či v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34; nebo v rozsudku ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, body [32] až [34].
49. Ke změně § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší s účinností od 1. 1. 2017 soud uvádí, že ta na věci nic nemění. Stále platí, že posouzení změny způsobu vytápění z hledisek zákona o ochraně ovzduší slouží k zajištění práva na ochranu ovzduší před znečištěním a nepříznivým účinkem látek na život, zdraví a životní prostředí. Od posouzení vlivu změny tepelného zdroje na kvalitu ovzduší je třeba odlišit posouzení ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění, a to výhradně z pohledu stavebníka. Ať se již jednalo o prokázání ekonomické přijatelnosti nového zdroje vytápění ve stavebním řízení zahájeném před 1. 1. 2017 (srov. čl. II bod. 1 přechodných ustanovení zákona č. 369/2016 Sb. a důvodová zpráva k tomuto zákonu), či prokázání ekonomické nepřijatelnosti využití tepla ze SZTE energetickým posudkem po 1. 1. 2017, vždy šlo o povinnost stanovenou zákonem té osobě, která změnu způsobu vytápění stávající stavby realizuje. K ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění Nejvyšší správní soud v bodu [48] rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59,

uvedl: „Energetický zákon neukládá ekonomické posouzení přijatelnosti zásobování teplem ze SZTE nebo ze stacionárního zdroje provozovateli SZTE, a proto mu ani z důvodu neexistujícího práva nemůže zakládat procesní právo účastníka řízení uplatňovat námitky proti tomu, jakým způsobem ekonomicky přijatelnější řešení zásobování teplem prokazuje stavebník. Krajský soud správně hodnotil, že nemohly-li být ekonomické zájmy stěžovatele v řízení zohledněny, nemůže stěžovatel namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění z jiného zdroje.“ Právě citované závěry vyvrací tvrzení žalobce, že mu svědčí právo na zachování připojení odběratele k SZTE, a proto i právo uplatňovat námitky týkající se splnění povinnosti stavebníka uložené mu § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší.

50. Pokud tedy žalobci nesvědčilo žádné procesní právo účastníka řízení uplatňovat námitky proti způsobu, jakým ekonomicky X), nemůže uspět ani s procesními námitkami ohledně způsobu, jakým se žalovaný a před tím stavební úřad, resp. dotčené orgány v závazných stanoviscích vypořádaly s důkazy předloženými ve smyslu § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, včetně těch, kterými žalobce vyvracel důkazy předložené stavebníkem. Žalobcovy námitky týkající se hodnocení důkazů, včetně důkazní hodnoty jednotlivých v řízení postupně předložených energetických posudků, a rovněž stanovisek SEI, jsou neopodstatněné. Z tohoto důvodu soud nepřistoupil k dokazování zprávou SEI o výsledku kontroly energetického posudku X ze dne 20. 5. 2018, č. ev. X, ani stanoviskem energetického auditora k vyjádření stavebníka k žalobcovu odvolání, ani svědeckou výpovědí X k otázce ekonomické výhodnosti povolovaného zdroje vytápění v porovnání se SZTE.
51. V závěru si dovolí soud zopakovat, že s. ř. s. je právní normou „obrannou“, nikoli „kontrolní“, která by žalobci umožňovala kontrolu zákonnosti rozhodování správních orgánů v celé šíři, a to právě s ohledem na specifický důvod jeho účastenství ve stavebním řízení a nemožnost uplatňovat námitky ve veřejném zájmu přesahující ochranu jeho věcných práv k SZTE a jejím částem umístěným v předmětném bytovém domě. Ochrana práv, k níž byl žalobce ve stavebním řízení oprávněn, byla stavebním úřadem i žalovaným zajištěna dostatečným způsobem.

VII. Závěrečné posouzení a náklady řízení

52. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
53. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu náklady nad rámec jeho běžné činnosti ani nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
54. Osobám zúčastněným na řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jim soud neukládal žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jim mohly náklady řízení vzniknout, současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim právo na náhradu nákladů přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 18. únor 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu